

HIPPIK

Készítette: Prutkay Lea Diána

2019

Nagy Zoltán vagyok, újságíró.
Érdekesnek és titokzatosnak találom a hippik világot, kommunákba verődve töltik a mindennapjaikat és kiállnak az igazukért. Koncertekre járnak, összegyűlnek táncolni, megtagadják azt, amivel nem értenek egyet. Ráeszméltem, hogy ennél többet szeretnék tudni róluk.
Ezért úgy döntöttem összebarátkozom velük, megfigyelem Őket és a mindennapjaikat. Az így szerzett információk alapján, írtam ezt a cikket. Merem remélni, hogy az emberek, ezáltal jobban megértik miről is szól a hippiség, milyen hippinek lenni.

A beatkorszak után feltűnő hippik, akiket hívtak "csöveseknek" is,
új mozzanatot jelentettek a hatvanas évek végén.
Ők a progresszív rockzene koncertjeinek látogatói.

A kádár korban a hatalom nem szerette a rock és beat zenészeket, megakarták őket félemlíteni, és kiakarták zárni őket a zenei életből. A legtöbb felületen, vagyis rádióban, lemezkiadóknál, tv-ben és sajtóban szemmel tudták őket tartani, de a koncerteken nem.

Először be kellett illeszkednem közéjük. Ehhez egy koncertet választottam helyszínül, ugyanis itt az emberek extázisba lendülve, együtt mozognak a zenére. Gondoltam itt hamar befogadnak maguk közé.

„ne higgyenek az embereknek,
senkinek, még a legszebbnek sem, ne
legyenek őszinték, tartsák a
pofájukat, mert úgyis visszájára
fordul a dolog.”

*Valamennyire tartottak az
emberektől, mégis könnyű volt
beilleszkednem.
Szinte azonnal családtagként
kezelték.
Szeretetteljesek, és szerethetők.*

Amikor elmondtam nekik, hogy cikket írok róluk, annak érdekében, hogy az emberek jobban átláthassák kik is ők valójában, örültek, hogy végre valaki próbálja megérteni a gondolkodásmódjukat, és nem ítéli el őket.

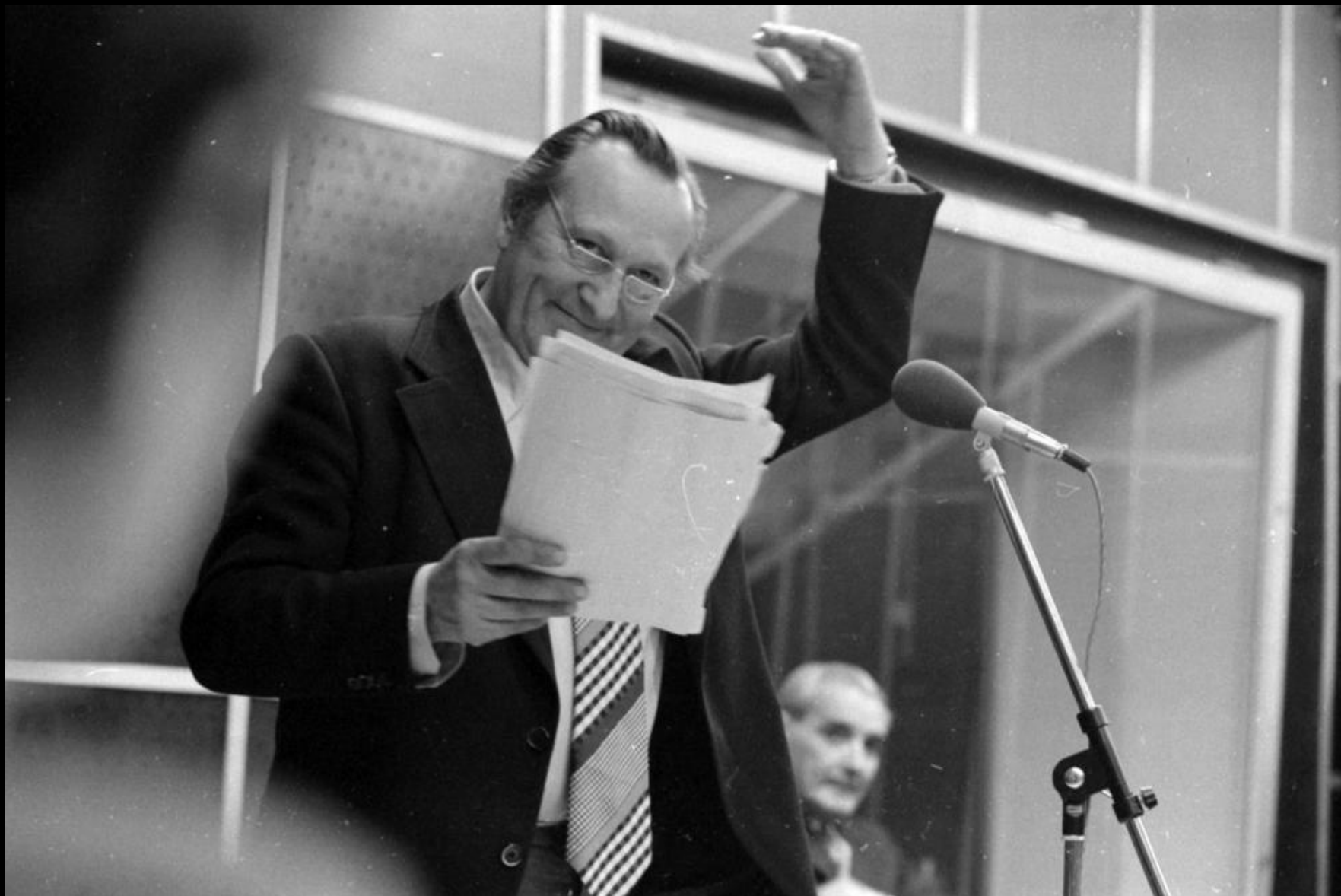

Kifogásolták az öltözködésüket, a hajviseletüket. Lenyírták a hosszú haját, viselése bűncselekmény volt.

A zenéhez volt közük csak egyedül. Egy bizonyos fokig a zene kovácsolta össze az akkori társaságot. Amikor megszólalt egy zene úgy érezték, hogy tulajdonképpen teljesen mindegy, mit mondanak rájuk és mi az, ami nem tetszik, és mi az, amitől utálják őket.

Ők már szabad emberek!

Magyarországon cenzúrahivatal nem volt, viszont az újságírók számára egyértelműnek számított, mely témákról írhatnak, és melyek tabuk. Ha a párt központi lapjában, a *Népszabadságban* megjelent egy cikk egy jelenségről, az zöld utat jelentett a többi sajtómunkás számára is, azaz írhattak róla.

Így történt ez a „hippie”-ként aposztrofált jelenség bemutatásánál is.

Úgy éreztem, az újságok nem mindent mondanak el a hippikről. Nem akarják megérteni őket. Én együtt akartam velük élni és átakartam velük élni, azt amiken keresztül mennek. Megakartam fejteni őket, mit és hogyan gondolnak.

A hippifogalom megjelenését a hazai közéleti diskurzusban aszerint lehet nyomon követni, hogy a sajtó miként tudósított a nyugati hippikről és a nyugati minta nyomán létrejövő magyar hippimozgalomról.

A korabeli sajtó receptje az volt, hogy nyugati jelenségeket mutatott be negatív felhanggal, elítélően. Azonban ezzel az ellenkezőjét érte el a fiataloknál: vonzó lett számukra mind a külső megjelenés, mind pedig a zenei ízlés formálása tekintetében.

A Párt szerint: A fiatalok a hippiség és a bűnözés határán élnek,
többen összeütközésbe kerülnek a törvénnyel.

A „hatalom” számára félbűnöző, félhippi fiatalok, a társadalmon kívüli létezés élményét mintegy ideologikusan képviselik.

A hippilázadás egybecsengett azzal, hogy a fiatalok lázadni szerettek volna a szürke világ, a puha diktatúra ellen és a hippiség jó eszközkészletet és kifejezőmódot nyújtott ehhez.

A hippit nem érdekli a kinti világ, épp azért lép ki belőle, mert javíthatatlannak ítéli.
Példát kíván adni a megtagadott és elhagyott társadalomnak.

A hippis, a lázadást az ifjúsági tiltakozás egyéb ágaitól elkülöníti. Béke és szereteteszményük jegyében csak elhárítani törekszenek, rombolni soha.

Elutasítják mindazt, amit a világ felkínál a szerkezetébe integrálódni hajlandónak.
Az egyezményes státussal és anyagi csereértékkel jutalmazott munkát, a teljesítményt, a tulajdont,
az intézményes értéklétrát, a létra sikeres megmászását, a részleges hatalmat, a teljhatalmat.

A Móriczba rengeteg fejes
gyereke járt a Káder dűlőről: a
Pasarétről és a Rózsadombról,
és szinte kivétel nélkül ők is
ennek a kultúrának lettek a
befogadói és terjesztői.
Sőt ők még inkább, hiszen a
papa nyugatra járt, és volt miből
hozni lemezjátszót, lemezeket,
gitárt, farmert.
Ezek a gyerekek legtöbbször
megtagadták szüleik hitvallását,
sőt néha magukat a szüleiket is,
legalábbis fiatalon.

A tetemes szabad időt a hippie,
nemcsak magányos elmélkedésre,
öntökéletesítésre fordítja, hanem
csoportos tevékenységgel tölti ki.

Teljes mértékben társas lények.

Mindhova nagy baráti csoportokkal mentünk. Rengeteg új embert ismertem meg, percről percre.

Azok a fiatalok, akiket hosszú hajviseletük és ruházatuk miatt nem engedtek be a Budai Ifjúsági Parkba, a park fölött egy nagy fánál gyülekeztek. E fiatalokat gyűjtőnéven, Nagyfa galerinek nevezték.

Kommunákba verődve, sok időt töltöttünk a természetben, figyeltem mikről beszélgetnek. Láttam milyen közvetlenek egymással. Nyíltan beszéltek nekem érzéseikről.

Minden pillanatban a szabadságot és a függetlenséget keresik.

Egyik nap, hirtelen felindulásból kocsiba vágtuk magunkat. Rock and roll hangos zaja szűrődött ki, és mi csak mentünk, mi sem tudtuk hova.

Vittek magukkal mindenfelé. Örültem, hogy ilyen jól kijövünk egymással. Úgy éreztem részese vagyok valami újnak.

Kétségtelen, valamelyest dolgoznak, annyi munkát vállalnak és végeznek, amennyi anyagi juttatásra az ellenséges külvilágtól bekerített hippiközösségnek az elemi létfenntartáshoz szüksége lehet.

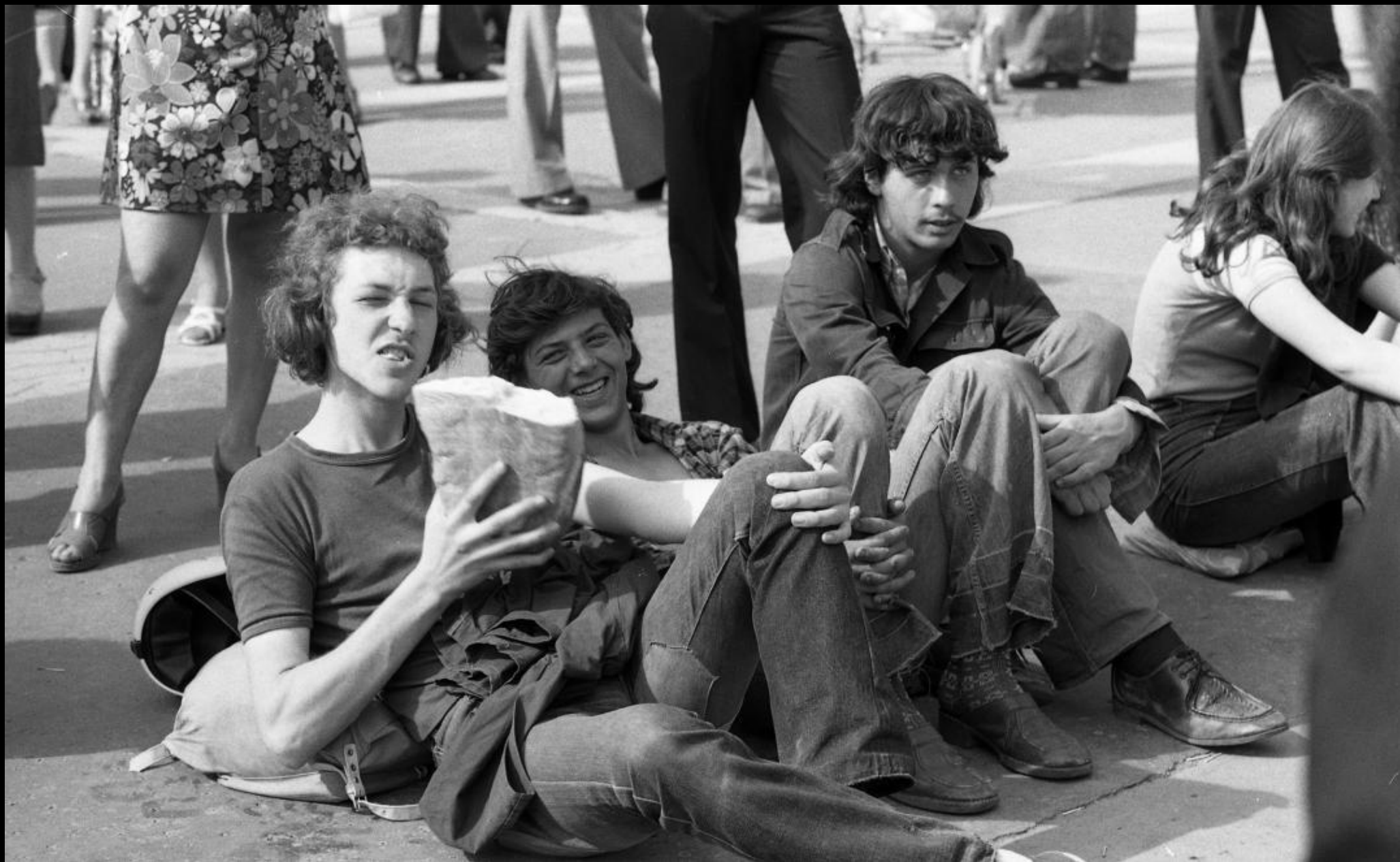

A hippik nem teremtettek művészetet. Szervezetlen mozgalmukat a művészetnél fontosabb teljesítménynek, a gyakorlati önmegvalósítás példájának szánják.

Szeretkezz, ne háborúzz!

*Több hónapja éltem velük.
Nem érdekelt már a régi életem, úgy éreztem idetartozom, ez
kellott nekem mindig is...egy család.*

„kortyolj sört, ne tanulj”

„ne dolgoz, aludj!”

„nekem minden mindegy”

Éreztem, hogy ezeknél sokkal többről szól az életük.
Ők egy közösség, egy család, akik nem tesznek egymás között
különbséget. Szeretik egymást és csak annyit szeretnének,
hogy az egész világ szerethető legyen.
Ezek mind beigazolódtak, a velük együtt töltött idő során.

„Mindig csakis az Őrültek tudnak érdekelni, akik Őrülten élnek,
Őrülten beszélnek, egyszerre kívánnak mindent, akik sohasem
ásítanak, és akiknek soha egy elcsépelte szó ki nem jön a
szájukon, hanem égnek, égnek, égnek, mint mesés sárga
római gyertya, mely pókként robban szét a csillagok között.”

FORRÁSOK:

<https://welovebudapest.com/2014/02/24/peace-love-budapest-magyar-hippik-kiallitas-a-karton-galeriaban/>

https://divany.hu/vilagom/2014/03/24/szep_lanyok_ne_sirjatok/

<http://ajanlom-budapest.hu/kiallitasok/magyar-hippik>

<https://www.origo.hu/tudomany/20121002-celpontban-a-beat-es-a-rock-allambiztonsagi-nyomozasok-1969-es.html>

<http://www.fortepan.hu/>

http://adattar.vmmi.org/cikkek/10462/hid_1974_01_04_sukosd.pdf

Köny: Magyar Hippik; A hippie mozgalom és az underground művészet <https://www.antikvarium.hu/konyv/mezey-andras-zombori-monika-magyar-hippik-626731>

Adományozók:

Urbán Tamás, Vedres Ági, Erdei Katalin, Jankó Attila, Nagy Gyula, MHSZ, Vészi Ágnes, Bencze László, Szalay Zoltán, Giltán Tivadar, Székely Tamás, Ungvári Ildikó, Lőrinczi Ákos, Chuckyeager

